

עמ"י 60718/07/18 - מדינת ישראל נגד עדי צים, אילנית צים, צים - מגורי יוקרה בע"מ, עדי צים אחזקות בע"מ, ע.ר. צים אחזקות נדל"ן בע"מ, חברת אס.אר.אקורד בע"מ

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"י 60718-07-18 מדינת ישראל נ' צים ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני עוררים	כבוד השופטת זehבה בוסתן
נגד משיבים	מדינת ישראל ע"י עוה"ד ליאת גולדשטיין שוורץ, עדי שוורץ, רבקה גיסינגר, יעקב ציחנובר
	1. עדי צים
	2. אילנית צים
	3. צים - מגורי יוקרה בע"מ
	4. עדי צים אחזקות בע"מ
	5. ע.ר. צים אחזקות נדל"ן בע"מ
	6. חברת אס.אר.אקורד בע"מ ע"י עוה"ד חיים לוי, מוטי לזר

החלטה

בפני ערר על החלטת בית המשפט קמא במ"י 41891-06-16 שניתנה בבקשה רביעית להארכת החזקת תפוסים וצווי הקפאה, בה הורה בית המשפט לשחרר תפוסים בסך של 3 מיליון ₪ לידי המשיבים.

אלה העובדות הרלוונטיות:

במסגרת חקירה משותפת לרשויות המס, ביטוח לאומי והיחידה הארצית לפשיעה כלכלית בלהב 433, נערכה חקירה סמויה, בין היתר כנגד משיב 1. החקירה הפכה לגלויה ביום 20.6.16, ובמסגרתה נחקר משיב 1 בחשד לעבירות על חוק העונשין התשל"ז - 1977 וחוק איסור הלבנת הון תש"ס - 2000.

ביום 28.7.17 הוגש כתב אישום בת.פ. 47460-07-16 נגד איציק ואזנה בו נטען כי בין השנים 2013 - 2016 פעל בעצמו ובאמצעות אחרים למכירת מסמכים בתחום ענף כוח אדם הנחזים להיות חשבוניות מס שהוצאו כדין ללקוחותיו, מבלי שבוצעו עסקאות או מבלי שהתכוונו לעשות עסקאות לגביהם הוצאו המסמכים כאמור.

לצורך קידום הקשר הופקדו תשלומים בחשבונות בנק של החברות הנאשמות באותו כתב אישום על ידי ואזנה או מי מטעמו, או נמשכו אצל נותני שירותי מטבע, ביניהם משיבות 3-6 שהיו בעת הרלוונטית בשליטת המשיב 1.

עם תחילת החקירה הגלויה נתפס מידי המעורבים, ובכלל זה מהמשיב 1, רכוש רב לרבות כספים במזומן, חשבונות בנק, כלי רכב ונכסי נדל"ן, כשבמהלך הזמן שחלף נותר בידי המערערת רכוש בהיקף מצומצם מהיקף התפיסה הראשונית.

השתלשלות ההלכים מאז התפיסה הראשונית

ביום 29.8.16, עוד בטרם פקעו צווי התפיסה, הגישו המשיבים בקשה לשחרור כלל התפוסים, במסגרתה עתרו להותיר בידי העוררת פיקדון בסך 8.5 מיליון ₪ כבטוחה לחילוט עתידי.

ביום 10.10.16, לאחר דיון שהתקיים בפני בימ"ש קמא, הגיעו הצדדים להסכמות, טרם מתן החלטה, במסגרתן הסכימה העוררת לשחרר חלק מנכסיו התפוסים של המשיב 1, למעט זכויותיו של המשיב 1 במניות חברת אס.א.ר. אקורד בע"מ; נכס נדל"ן הידוע כגוש 4050, חלקה 29 שהוא בית מגוריו של המשיב 1 ובני ביתו; ונכס הידוע כגוש 5932 חלקה 3 על תתי חלקות 2,3,5,6,9,8.

ביום 18.12.16 עתרה העוררת בבקשה להארכת תוקף החזקת התפוסים, המשיבים התנגדו לבקשה, אך עובר למועד הדיון הודיעו הצדדים על הסכמות שיש בהן כדי לייתר את הדיון, והוסכם כי תוקף כלל התפוסים וצווי ההקפאה המוחזקים בידי העוררת יוארכו ב- 130 ימים נוספים שימנו מיום 26.1.17.

ביום 20.4.17, הגישו המשיבים בקשה דחופה לשחרור כלל התפוסים. העוררת התנגדה לבקשה ובהחלטה מיום 28.5.17 ומיום 29.5.17, נקבע כי יש להורות על שחרור כלל התפוסים מלבד פיקדון כספי בסך 5,000,000 ₪ וכן בית המגורים של משיבים 1-2, בכפר סירקין.

יצוין כי בין לבין פנתה העוררת ביום 25.5.17 בבקשה שניה להארכת התפוסים ולנוכח ההחלטה בבקשה מיום 20.4.17 דחה ביהמ"ש קמא את הבקשה להארכה השניה ביחס לכלל הנכסים והורה על הארכת תוקף החזקת התפוסים שלא שוחררו למשך 180 יום נוספים.

על החלטות ביהמ"ש קמא מיום 28.5.17 ו- 29.5.17 הגישה העוררת ערר וביום 6.7.17, במסגרת הדיון בערר ניתן תוקף של החלטה להסכמת הצדדים, שלפיה החלטת ביהמ"ש קמא תיוותר על כנה ולתפוסים יתווסף קוטג', הידוע כגוש 6319 חלקה 158.

ביום 23.7.17 הוגשה על ידי משיב 1 ומשיבה 6, בקשה להחלפת הפיקדון בנכס מקרקעין. לאחר דיון הבקשה נדחתה ביום 29.8.17, תוך שנשמרה למשיב 1 הזכות לפנות בכל עת בבקשה לעיון חוזר, ככל שיוכל להציע בטוחה אחרת, שתפיס את דעת העוררת ולא תפגע באופציית החילוט העתידי.

ביום 28.9.17, הוגשה בקשה לעיון חוזר בהחלטה האמורה, תוך שהוצעו מספר חלופות, אולם לא עלה בידי הצדדים להגיע להסכמות.

ביום 25.12.17, הגישה העוררת את הבקשה השלישית להארכת תוקף תפיסת הנכסים, למשך 180 יום נוספים, וביום 13.2.18 דחה ביהמ"ש קמא את הבקשה וקבע כי יש לשחרר כספי פקדון בסך של 5 מיליון ₪ כפוף להצהרת המשיב 1 שניתנה בפני ביהמ"ש קמא, ביום 22.1.18, כי ככל שיוגש כתב אישום, יופקד סכום של 5 מיליון ₪ בקופת בית המשפט לצורך הבטחת החילוט; שחרור נכס נדל"ן הידוע כגוש 6319 חלקה 158. לגבי בית המגורים של המשיבים 1 ו-2 (גוש 4050 חלקה 29 ברח' הגפנים 19 בכפר סירקין), האריך ביהמ"ש את תוקף ההחזקה ל- 180 יום "בשים לב להצהרת המשיבה 2 בדיונים קודמים, כי היא מוותרת על זכויותיה במחצית שווי הנכס, היא דירת המגורים השייכת להם".

על החלטה זו הוגש ערר. ביום 6.4.18 קיבל ביהמ"ש את הערר באופן חלקי והורה לשחרר סך של 2 מיליון ₪ מכספי הפיקדון, כמו כן בוטלה ההחלטה על שחרור הנכס הידוע כחלקה 158 בגוש 6319.

ביום 27.6.18 פנתה העוררת פעם נוספת בבקשה להאריך את החזקת התפוסים. בית המשפט קמא הורה על שחרור הסך של 3 מיליון ₪ לידי המשיבים תוך שקבע כי המשך תפיסת הכספים מהווה את הפגיעה המשמעותית ביותר בפעילותם העסקית של המשיבים.

לגבי יתר התפוסים (נדל"ן הידוע כגוש 4050 חלקה 29 וקוטג' הידוע כגוש 6319 חלקה 159), הורה על הארכת תפיסתם ב- 90 יום מאז פקע הצו הקודם.

על החלטה זו הוגש הערר שבפני.

החלטת בית המשפט קמא

עילות הבקשה העיקריות הינן מניעת הברחת רכוש על ידי המשיבים או מי מטעמם והבטחת אפשרות מימוש חילוטו של הרכוש התפוס לפי הוראות סעיף 21 (א) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס 2000 ו/או פקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), תשכ"ט 1969.

ככל שחולף הזמן "מקבילית הכוחות" שכבר הוזכרה על ידי ביהמ"ש קמא בהחלטות הקודמות נוטה יותר ויותר לזכות המשיבים, וזאת בשים לב לקיומו של חשד סביר, לביצוע העבירות המיוחסות למשיבים אם כי ברף נמוך ואף זאת הובהר בהחלטות הקודמות.

מאז פרוץ החקירה, מעצרו של המשיב 1 ותפיסת הנכסים, חלפו למעלה משנתיים ימים, ועל פי המסמכים אשר הוצגו לעיונו של ביהמ"ש קמא הנזקים הנגרמים למשיבים הינם נזקים כבדי משקל והינם על בסיס נמשך הפוגע בשגרת הפעילות העסקית שלהם, זאת כאשר למשיבים עומדת חזקת החפות.

ביהמ"ש קמא ציין כי אינו סבור שהמשיב 1 ינסה להבריח נכסים והתנהלותו העסקית והאישית בשטח מוכיחה כי חרף החקירה המשיך לרכוש נכסים פרטיים במיליוני שקלים ואף השקיע מהונו האישי במשיבה 6.

זאת ועוד, למשיבים, נכסים רבים בתחומי מדינת ישראל (למשיבה 6 הון עצמי נקי בסכום של למעלה ממאה מיליון ₪) ואין כל אינדיקציה כי בחלוף הזמן מאז נפתחה החקירה, היה ניסיון ולו קל שבקלים להעלים נכסים.

עוד הדגיש בית המשפט קמא ציין כי הוא היה נכון להורות על שחרור כלל התפוסים בתיק, אלמלא הצהרת העוררת לפיה בתוך 90 יום בכוונתה להגיש הודעת יידוע מפורטת שלאחריה יקבלו המשיבים את ליבת חומרי החקירה, ורק משום חובתו של בית המשפט לאזן בין האינטרסים השונים וחרף הפגיעה המתמשכת במשיבים, לא היה מנוס אלא להיעתר לבקשה בחלקה.

נימוקי הערר

המשך תפיסת פקדונה של המשיבה 6 בסך של 3 מיליון ₪ ביחד עם התפיסה הרישומית של שני נכסי הנדל"ן יאזנו נכונה בין האינטרס הפרטני של המשיבים לבין האינטרס הציבורי בדבר הגנה על רכוש באופן אפקטיבי, כך שיבטיח כי במידה ולימים יורה בית המשפט על חילוט יהיה מתוך מה להיפרע. החלטת ביהמ"ש קמא פוגעת בתכלית התפיסה ומרוקנת אותה מתוכן ויש בה אף כדי לפגוע בפוטנציאל החילוט העתידי.

השאלה שצריכה להיבחן היא שאלת קיומו של קשר סיבתי בין התפיסה לבין פגיעה ככל שהיא קיימת. במקרה זה לא רק שלא הוכח באופן חד משמעי קיומה של פגיעה וודאי שלא הוכח קשר סיבתי ישיר בין התפיסה גופה לבין הנזק שנגרם.

ביהמ"ש קמא לא נתן כל משקל להטבה המשמעותית שחלה במצבה הכלכלי של המשיבה 6 מיום פרוץ החקירה ועד לדיווחים האחרונים.

ביהמ"ש קמא נתן משקל חסר באופן בלתי סביר לשלב המתקדם של התיק; לממצאים הראייתיים בתיק; להיקף החשדות המיוחסים למשיבים 1 ו-6 בפן עבירות הלבנת הון; להצהרת העוררת כי בפרק הזמן המבוקש בכוונתה להוציא הודעת שימוע מפורטת למשיבים 1 ו-6; לעובדה כי למשיבים 1 ו-6 יש נכסים רבים אחרים; העובדה כי בעקבות ההחלטה אין כל בטוחה מטעם משיבה 6; היחס שבין היקף הרכוש לגביו התבקשה הארכת התפוס לבין סה"כ הרכוש העומד לרשות המשיבים 1 ו-6 וכל אלו ביחס להיקף העבירות בהם הם נחשדים; העובדה כי הוכח בפני ביהמ"ש שגובה הריבית לה נדרשת המשיבה 6 לשלם במסגרת האשראי הופחתה (כנחזה מנספח ד'); העובדה שהוכח בפני ביהמ"ש מנגנון ריקון רווחי החברה והעברתם לידי המשיב 1 (נספח ה') ולענין זה הפנתה ב"כ העוררת לכך שלפני חודשיים השתנתה מדיניות חלוקת הדיוידנדים מחלוקה חצי שנתית לחלוקה רבעונית ומשעור של 25% לשעור של 40%; העובדה שהוכחו בפני ביהמ"ש קמא קיומם של שינויים ודיספוזיציות בנכסים באופן המרחיק ומקשה את ההיתכנות להיפרע בבוא המועד.

תגובת המשיבים

הטענות בערר ממוחזרות ורובן ככולן נדחו בעבר במסגרת העררים הקודמים שהוגשו.

הרכוש שנותר תפוס בידי העוררת הוא למעלה מ- 20 מיליון ₪, ולכן גם אם "תתנדף" המשיבה 6 שהיא חברה ציבורית הנסחרת בבורסה, בעלת הון נקי של למעלה מ- 100 מיליון ₪, עדיין יותרו בידיה די והותר נכסים על מנת להיפרע מהם בבוא היום.

דין והכרעה

לאחר שעיינתי בהודעת הערר בהחלטת ביהמ"ש קמא ובהחלטת ביהמ"ש בע"ח 58379-02-18 ושמעתי טענות הצדדים דעתי היא דין הערר להתקבל חלקית.

בפתח הדברים ראוי להדגיש כי מאז התפיסה הראשונית חלפו למעלה משנתיים וטרם הוגש כתב אישום. והשיקולים עליהם עמד ביהמ"ש קמא בהחלטתו מיום 28.5.17 (למעט היקף התפוסים) נכונים כמעט במלואם גם היום:

"

א. משך הזמן הרב, קרוב לשנה, מאז התפיסה והעובדה כי מאז הדיון הקודם בבית המשפט לא נעשו פעולות חקירה כלשהן.

ב. אי קיום שימוע למבקשים (המשיבים שבפני - ז.ב.), למרות הצהרת ב"כ המשיבה (העוררת - ז.ב.) כי בכוונתה לעשות כן בלוח זמנים קצר מאז הדיון הקודם ומאידך, הודעת המשיבה (העוררת - ז.ב.) בדיון דנן, כי בשל חילופי גברא, ביחידה החוקרת, התעכב הטיפול בתיק וכי בכוונתה להמשיך ולבצע פעולות חקירה, והכל, בלא לתחום עניין זה בלוח זמנים כלשהו.

ג. ההיקף הרב של שווי התפוסים, למעלה מ- 350 מיליון ₪ והנזק הרב והמתמשך שנגרם למבקשים עקב כך (ההדגשה שלי - ז.ב.).

ד. היעדר קורלציה בין היקף העבירות הרב המיוחס לאיציק וזנה ובין סכומי הכסף הפחיתים יחסים, אשר הופקדו מטעמו של זנה, אצל המבקשים, כאשר לא מוכח מחומר החקירה, אם כי נרמז, וזאת ללא כל בסיס, על קשר כביכול בין ביצוע העבירות המיוחס לאיציק וזנה לבין המבקשים.

ה. עיקר העבירות המיוחסות למבקשים הינן לעניין עבירת הדיווח או היעדר הדיווח, לפי סעיף 3 (ב) לחוק לאיסור הלבנת הון, וביצוע עבירות על פי חוק החברות, כאשר הבהרותיו של המבקש 1, בחקירתו, משוות לביצוען (מבלי להפחית בחומרתן), בעיקר היבט טכני.

ו. פער עצום בין הרווח הכלכלי, שייתכן שהינו לגיטימי לחלוטין, שנוצר למבקשים עקב העבירות המיוחסות להם ובין שווי הנכסים התפוסים.

לאור זאת קבע כי:

"בהינתן האמור, הרי שמקבילית הכוחות, השתנתה לטובת המשיבים, נוכח גורם הזמן הנוסף שחלף, שהוא פקטור שיש "לקחתו בחשבון" במכלול הגורמים העומדים בנוסחת האיזון לעניין התפיסה".

מאז נאמרו דברים אלה, לבד מחלוף הזמן, לא השתנה למעשה דבר בנתונים העובדתיים אך מקבילית הכוחות השתנתה עוד מספר פעמים לטובת המשיבים.

יתרה מכך, למרות הצהרת העוררת בהארכת החזקת התפוסים הראשונה כי בקרוב יערך שימוע למשיבים, הוא טרם נערך.

אין מחלוקת כי תכלית התפיסה היא מניעת הברחת רכוש על ידי המשיבים או מי מטעמם והבטחת אפשרות מימוש חילוטו של הרכוש התפוס לפי הוראות סעיף 21(א) לחוק איסור הלבנת הון או פקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) תשכ"ט - 1969. אין גם מחלוקת כי תפיסת נכס לצורך חילוט עתידי כרוכה בפגיעה בזכות הקנין של בעל הנכס התפוס כאשר מנגד עומד האינטרס הציבורי ומתחייב איזון ביניהם. אין גם מחלוקת כי ככל שחולף הזמן ממועד תפיסת הנכס ניתנת בכורה לאינטרס הקנייני הפרטי.

את עריכת האיזון האמור ביסס ביהמ"ש קמא על שני אדנים. האחד, העדר החשש להברחת נכסים וזאת בהתבסס מחד על הנכסים הרבים שיש למשיבה 6 בתחומי מדינת ישראל ועל ההון העצמי בסכום של למעלה ממאה מיליון ₪ שיש לה ומאידך על התנהלותו העסקית של המשיב 1 מאז פרוץ החקירה, והשני, חלוף הזמן.

אמת, בכל פעם ניתן ביטוי לשינוי "במקבילית הכוחות" בדמות של שחרור תפוסים, עד כי הפעם הזו סבר ביהמ"ש קמא כי האיזון הראוי הוא בשחרור כל הסכום המהווה את הפגיעה המשמעותית ביותר בפעילותם העסקית של המשיבים ובהותרה על כנם רק את התפוסים הרישומיים.

העוררת טוענת כי קביעת ביהמ"ש קמא לפיה לאור היקף הנכסים של המשיבים 1 ו-6 אין כל סכנה כי לעוררת לא יהיה ממה להיפרע אם תינתן בסוף ההליך החלטת חילוט, מאיינת את מבחן הנזק עליו עמד ביהמ"ש העליון בשורה של החלטות.

לא יכולה להיות מחלוקת כי המשך החזקת הכספים על ידי העוררת גורם למשיבה 6 נזק. כך קבע ביהמ"ש קמא בכל החלטותיו וכך קבע ביהמ"ש בע"ח 58379-02-18. גם העוררת אינה חולקת על כך אלא שלטענתה, למרות הנזק מצליחה המשיבה 6 להגדיל את רווחיה. גם אם כך הדבר, העובדה כי הנזק אינו יכול להביא להתמוטטותה של המשיבה 6, והנזק "רק" מכרסם מרווחיה של המשיבה 6 אינו מאיין את הנזק. ככל שחולף הזמן מאז תפיסת הנכסים המשקל שיש לתת לנזק של מניעת רווח משקל משמעותי יותר באיזון השיקולים.

אף אני סבורה כי אילולא הצהרת העוררת לפיה תוך 90 יום בכוונתה להגיש הודעת יידוע מפורטת שלאחריה יקבלו המשיבים את ליבת חומרי החקירה היה מקום לשחרר את כל הרכוש התפוס. אך לאור הצהרה זו בהתחשב בעובדה כי הארכת החזקת התפוסים מתבקשת עד יום 19.7.18 בלבד אני סבורה כי באיזון הכולל לא היה מקום להורות על שחרור כל הכספים אלא להורות על חלק מהסכום תפוס.

לאור האמור אני מורה כי מתוך הסכום התפוס ישוחרר סך של 1.5 מיליון ₪ והיתרה תיוותר תפוסה בידי העוררת.

יתר התפוסים המפורטים בסעיף 30 להחלטתו של ביהמ"ש קמא יישארו תפוסים, כפי שהחליט ביהמ"ש קמא.

ניתנה היום, כ"ד אב תשע"ח, 05 אוגוסט 2018, בהעדר
הצדדים.

עמוד 6

